Elias, Glöd en de brug die opnieuw gebouwd moest worden

Mama en papa

Dit boek is van

_____

Welkom in dit voorbeeldboek! Het is precies zo gemaakt als jouw eigen boek wordt, met de foto's en keuzes die hiernaast te zien zijn, en laat zien hoe een verhaal van Saga voor jou eruit kan zien. Blader, lees en stel je jouw kind voor als de held van zijn eigen sprookje.

Achter het huis stroomde de beek over platte stenen en onder een wortel die op een kromme neus leek. Elias zocht rechte takken voor de wand van zijn hut. Een hut had takken nodig die bij elkaar bleven, geen takken die krak zeiden zodra je ernaar keek.

Tussen twee stenen lag iets ronds en groots. Het was te groot voor een vogel en te warm voor een steen. Elias legde beide handen om de schaal. De koperen stippen erop glinsterden even. Van binnen kwam een geluid: tik. Toen: tik, tik. Elias hield het ei stil. Wat kon er uit de beek achter het huis tevoorschijn komen?

Eerst kwam er een groene snuit uit de barst. Toen twee ronde ogen, vier kleine klauwtjes en een staart die per ongeluk een blad omvergooide. Het kleine draakje niesde. Pof! Drie grijze rookringen dreven over het water en bleven hangen om de top van een rietstengel.

“Glöd,” zei Elias. De draak keek naar de ringen, vouwde zijn bladachtige vleugels omlaag en blies er nog eentje, nog kleiner. Aan de binnenkant van de schaal stonden drie kleine toppen en een rij piepkleine letters: Een drakenjong moet thuis zijn wanneer de zon achter drie toppen ondergaat. Elias keek op. Ver weg, boven de bomen, lagen drie bergtoppen. De zon begon al te zakken. “Drakenberg,” zei hij. “Kom mee!”

Het bos achter de beek was donker onder de sparren, al was de lucht erboven nog licht. Elias liep tussen wortels door die over het pad kropen. Glöd zat op zijn schouder en hield zich met twee kleine klauwtjes vast aan de naad van zijn trui.

Bij elke splitsing blies Glöd een rookring. De eerste ging om een paddenstoel liggen. De tweede suisde een struik in. De derde schoot recht omhoog en verdween. “We kunnen beter naar de schaal kijken,” zei Elias, terwijl hij de drie toppen liet zien. Hij zocht naar een opening tussen de bomen in dezelfde richting. Toen klonk er verderop: bonk, plons, bonk. De grond zat vol reusachtige ronde afdrukken.

In de grootste voetafdruk dreven drie dennennaalden en een kever die met al zijn pootjes peddelde. Elias zette zijn schoen ernaast. Die zag eruit als een stukje rozijn. Glöd blies een rookring in de plas. De ring steeg weer op, rond en netjes.

“Er is een reus dezelfde kant op gegaan als wij,” zei Elias. De voetsporen leidden naar de stroomversnelling. Daar hing de brug tussen de rotsen, met touwen zo dik als vlechten. Midden op de brug ontbraken verschillende planken. Ver beneden schuimde het water en de zon was aan de rand al oranje geworden. Elias kneep zijn mond dicht. “Proberen, kijken, opnieuw bouwen,” zei hij. “Eerst moeten we de brug heel maken.”

Elias klom op een lage, omgevallen boomstam een eindje van de rand vandaan. Vandaar kon hij de hele brug zien zonder erop te hoeven lopen. De planken die er nog waren, zaten vast met houten pennen en touw. Op de grond lagen twee rechte takken, oud touw en een paar pennen die vast lang geleden waren losgeraakt.

Glöd blies een rookring door het gat. Die gleed precies tussen de twee zijtouwen door en loste aan de andere kant op. “Breed genoeg,” zei Elias. Hij legde de takken naast elkaar, probeerde het met zijn hand en begon te knopen. Op de grond ontstond een klein stuk brug. Het leek bijna op een wand van zijn hut. Bijna.

Elias trok de laatste knoop strak. Toen schoven hij en Glöd het brugstuk voorzichtig naar het gat. Eerst lag het stil tussen de touwen. Elias dacht nog: Het houdt vast wel.

Toen boog de kortste tak door. Krak. Het touw gleed weg. De brug draaide als een vis aan een haak en plonsde in de stroomversnelling. Een touw danste erachteraan als een natte worm. Glöd blies een kleine rookring, maar die waaide uit elkaar voordat hij rond werd. Elias keek naar de zon. Die hing nu bij de boomtoppen. Hij wilde opnieuw aan het touw trekken, harder en harder. In plaats daarvan ging hij op de omgevallen stam zitten en keek. Vandaar zag hij iets anders.

In zijn hut maakte Elias muren meestal met drie stokken: twee die schuin stonden en één die ze bij elkaar hield. Een driehoek wiebelde niet zoals een rij stokken. Hij trok de twee langste takken naar zich toe en legde ze met de punten tegen elkaar.

“Proberen, kijken, opnieuw bouwen,” zei hij. Glöd stuurde drie rookringen naar de touwen. De eerste vloog door een leeg gat. De tweede bleef hangen om een losse knoop. De derde draaide precies waar Elias de driehoek vasthield. “Daar!” Hij trok de knoop strak, zette de laatste plank vast en rukte voorzichtig aan de steun. Hij bleef stil liggen. Aan de andere kant van de brug gaapte een grotopening tussen de stenen.

Aan de andere kant van de brug liep het pad recht een grot in. Een paar stappen verder stonden kristallen in groepjes: dun als ijspegels, breed als stoelpoten, scheef als kromme tanden. Ze waren donker, al hield hier en daar een puntje nog een kleine warme glans vast.

Bij de wand stond een stenen bord, bijna bedekt met stof. Er stond: Warme drakenadem wekt kristallicht. Geen vuur. Geen fakkel. Alleen warme adem. Verderop boog de gang weg van al het daglicht. Daar was het zwart als de binnenkant van een gesloten doos. Straks zou een hand het bord vinden.

Elias zette een stap naar binnen en kon zelfs zijn eigen vingers niet zien. Glöd piepte en drukte zijn warme groene zijkant tegen Eliases schoen. Elias tastte langs de wand tot zijn vingers de letters op het stenen bord vonden.

“Warme drakenadem,” las hij. Glöd keek naar zijn snuit en blies een piepkleine rookring naar een kristal. Elias maakte een kommetje van zijn handen achter de snuit, zodat de warmte niet alle kanten op vloog. Het kristal knipperde één keer. Toen lichtte het van binnen groen op. “Proberen, kijken, opnieuw bouwen,” zei Elias. Glöd haalde dieper adem. Verderop ging een nieuw kristal aan. Toen nog een. Maar al snel boog het pad weer af.

De kristallen lichtten maar zo ver op als Glöds warme pufjes reikten. Toen Glöd moest rusten, bleven ze stilstaan bij een blauw kristal dat aan de ene kant blauw lichtte en aan de andere kant geel. Elias telde tot drie en wees: “Daar, daar, daar.”

Bij de volgende bocht zat een kristal helemaal onder de bruine modder. Glöd blies, maar een droevige rookring viel op de grond. Elias pakte een takje en schraapte de modder voorzichtig weg. Niet te diep. Niet te snel. Toen het oppervlak glansde, warmde Glöd het op met een klein pufje. Het licht schoot door het kristal en liet een smalle uitgang zien. Buiten waren drie rotsachtige toppen te zien. Maar zou iemand daarboven Glöd zien?

Ze kwamen naar buiten net toen de zon als een oranje schijf tussen de bomen hing. Voor hen stond Drakenberg met zijn drie toppen. In de zijkant zat een opening die zo groot was dat er bijna een wolk in had kunnen vliegen.

Glöd bleef op het pad staan. Hij blies een rookring naar de opening. Die werd dunner, dunner en verdween voordat hij er was. Elias haalde de ene helft van de eierschaal tevoorschijn. De koperen stippen vormden drie toppen, precies zoals de berg. Bij het pad staken drie kristallen uit de grond: een kleine, een middelgrote en een hoge. Elias hurkte neer. “We hoeven niet te roepen,” zei hij. “We kunnen iets bouwen dat knippert.”

Elias legde de kristallen op een platte steen: klein, middelgroot, hoog. Net als Drakenberg. Glöd warmde eerst de kleine op. Toen de middelgrote. Als laatste de hoge. Drie lichten knipperden in de schemering, zelfs van heel ver weg duidelijk te zien.

In de opening bewoog iets. Een grote snuit kwam tevoorschijn. Toen nog een, en verschillende vriendelijke drakenkoppen met rustige ogen. Een brede poot landde op de steen naast Glöd zonder hem aan te raken. Glöd blies een rookring recht omhoog. Iedereen zag hem. De grote draken antwoordden met zachte pufjes die de drie kristallen lieten glinsteren. Glöd rende naar voren, maar draaide zich om naar Elias en de schaal.

Een van de grote draken schoof een schub over de steen naar voren. Hij glinsterde groen, koperkleurig en blauw, zoals de beek wanneer de zon erop scheen. Glöd pakte de schub tussen zijn klauwtjes en legde hem in Eliases hand.

“Die mag in mijn hut wonen,” zei Elias. Hij draaide zich om naar huis, naar de brug, het bos en de beek achter het huis. Achter hem klonk een zacht gesnuif. Elias keek over zijn schouder. Glöd stond bij de opening, met de grote draken achter zich. Uit zijn snuit kwam geen rookring. Een klein, stevig vlammetje rolde omhoog de avondlucht in en glinsterde in de schub in Eliases hand.

Elias, Glöd en de brug die opnieuw gebouwd moest worden

Elias vindt een groot, warm ei tussen de stenen in de beek achter het huis, en daaruit komt Glöd: een kleine groene draak die alleen rookringen kan blazen. Voordat de zon achter de drie toppen van Drakenberg verdwijnt, moeten ze een kapotte brug herstellen, kristallen in een zwarte grot wekken en laten zien dat Glöd thuis is gekomen.

nl-nl.sagatilldig.se